

TĚŠÍNSKÉ
DIVADLO
ČESKÁ SCÉNA

Karel Hynek Mácha

MÁJ

Karel Hynek
Mácha,
narozen 16. listopadu 1810.
zemřel 5. listopadu 1836.

Dalekát cesta má!

P. Frydrych, J. Ferencová, M. Liška

Karel Hynek Mácha

MÁJ

Premiéra 31. ledna 2025

Ředitel Těšínského divadla	Petr Kracik	Umělecký šéf České scény	Miroslav Liška
Úprava a režie	Vladimír Morávek	Scéna	Miroslav Huptych, Marta Roszkopfová
Hudba	Michal Pavlíček	Kostýmy	Marta Roszkopfová
Hudební nastudování	Miroslav Liška	Dramaturgie	Petr Kracik

Hudbu nahrál Michal Pavlíček ve studiu Na Kloboučku, zpěv Čechové Michal Pavlíček

OSOBY A OBSAZENÍ

Opovědník, Čas	Miroslav Liška
Vilém	Zdeněk Klusák
Jarmila, Padající květ	Bára Kuboň Vidomská
Hrdlička, Krajina kolem, Lid	Jolana Ferencová
Les, Mlha po horách, Bouře z hluboka, Krtek pod zemí, Věťrek, ve skutečnosti však K. H. Mách	Denis Kuboň
Lůna, Noc, Smrt	Adéla Krulíkovská
Mech, Veškeré ptactvo, Padající rosa, Stopený klín, Lid, Slavík, Jeden hlas	Tomáš Hába
Růže, Lid, Lůna v zenitu	Eliška Adamovská
Slavnost umučení, Stín šatů, Žádný cíl, Lid	Petra Frydrych
Krásná tvář, Hlas svatojánské mušky, Množství ptactva, Lehké větry, Bílých ptáků rod, Nic + Nic + Nic	Kryštof Malec
Vášnivá čtenářka	Martina Kolondrová
Představení řídí	Dominik Grác
Text sleduje	Libuše Berková

Život, dílo a osobnost Karla Hynka Máchy

Na začátku 19. století přichází do Prahy mlynářský dělník Antonín Mácha, který předtím pobýval dost dlouho na vojně [v poli nebo ve vojenské pekárně]. Roku 1804, kdy se oženil, byl sládkem u mlynářky B. Jungové ve mlýně u dnešního Palackého mostu. Vzal si dívku z pražské měšťanské rodiny Annu Marii Kirchnerovou. Bydleli na Malé Straně, nejprve v ulici Ujezdské a pak se roku 1810 přestěhovali do rokokového domku U Bílého orla. Takto jej v roce 1860 popisuje Neruda: „Domek ale vypadá vskutku dosti nuzně a dobře na rodiště českého básníka. Dole malá hospůdka, z druhé strany vchodu hokynářský krámk, jedno poschodí o čtyřech oknech, nad ním dvě zasklené mansardy, z nichž v jedné se narodil Karel Hynek Mácha.“ [Původně se jmenoval Karel Ignác Mácha, podepisoval se tak rodičům až do své smrti, ale v době literární činnosti změnil své jméno Ignác na Hynka.]

Máchovo vitální dědictví bylo mimořádné. Z rodu po otci měl dobré fyzické dispozice, pěkný vzrůst, z matčiny strany zřejmě citovost, múzičnost, touhu po vzdělání. Také otec nebyl nějaký hrubý, nevzdělaný či necitlivý člověk. O jeho soudnosti a citlivosti svědčí i to, že netrval na původním plánu, aby se syn věnoval mlynářskému řemeslu, nýbrž souhlasil s jeho studiem. V rodině se mluvilo česky a oba rodiče dost četli a měli zájem o české dějiny. Rané dětství Máchy poznamenal úpadek relativního rodinného blahobytu. Po narození jeho bratra Michala [roku 1812, později se vyučil mlynářem, ale přešel k práci na stavbě železnic] se situace ještě zhoršila, zřejmě vlivem státního krachu rakouské měny v roce 1811 [hodnota rakouské měny, zlatých a krejcarů, klesla na pětinu] i velké neúrody v roce 1814, a rodina se od roku 1815 postupně stěhovala do chudších čtvrtí, naposled do blízkosti ulice Na Františku, předtím do čtvrti Petráská.

A. Krulíková , K. Malec

Tam chodil Mácha v letech 1816–1821 do farní obecné piaristické školy, od roku 1821 pak do farní hlavní školy u piaristů v Panské ulici. Byl nejen všestranně nadaný, ale i poměrně pilný žák. Nezajímaly ho však všechny předměty [údajně míval horší známky z náboženství], a když měl volno, toulal se a dováděl s kamarády nebo sám v okolí Anežského kláštera v ulici Na Františku. Zde údajně přišel i ke své jizvě na čele, když vylezl ke zvonu petrského kostela a odtud spadl. Roku 1824 se stal na doporučení farní školy studentem piaristického gymnázia v dnešní ulici Na Příkopě, zvaného též novoměstské.

Po úspěšném ukončení gymnázia v roce 1830 nastoupil ještě v témž roce do dvouletého studia filozofie. I tady pokračoval jako nadaný a pracovitý student. Zajímal se zejména o filozofii, zvláště o metafyziku a logiku, ale přitahovala ho i matematika, psychologie, estetika a literatura. Naplno se zde rozvinul jeho pronikavý intelekt, rozumová stránka jeho bytosti. Dobové i pozdější popisy vypovídají o značné volnosti studentů filozofie; filozofové si podle J. Arbese s chutí užívali života v hospůdkách a studentské pitky a volný život „pátřily“ ke studentovi filozofie jakožto symbol nově nabyté svobody a vyjádření antipatie

k předchozímu školnímu drilu. Také o Máchovi se přátelé zmiňují, že se v té době rád napil, kolegové však označovali Máchu také jako velmi svobodomyslného smělého mladíka a mluvčího studentů.

Od dětství se Mácha toulal po Praze a od studentských let se z toulek a cest stala trvalá potřeba. A chodil nejen po Praze a jejím blízkém okolí, ale věnoval se i delším výletům, sám nebo s přáteli. Z těchto výletů vznikají též první Máchovy signované kresby, pro něž měl i zvláštní náčrtník. Památný se stal z tohoto období výlet s přáteli ke svatému Ivanovi u Karlštejna, kde byl Mácha již předtím sám, i v noci. Při návratu zpívali písně, včetně polských, což se pak stalo předmětem policejního vyšetřování, a direktor filozofických studií za to Máchu potrestal karcerem, interním školním vězením. Mácha ukončil 8. srpna 1832 studium filozofie s výborným výsledkem a zapsal se na práva. Na rozhraní roku 1833–1834 zpráv o životě K. H. Máchy přibývá; způsobilo to zřejmě i seznámení s Lori [Eleonorou] Šomkovou, tehdy sedmnáctiletou dcerou knihaře z Truhlářské ulice. Seznámili se asi začátkem roku 1834 při divadelních zkouškách v Kajetánském divadle, které Mácha pomáhal s dalšími přáteli Tylovi zakládat a provozovat.

B. Kuboň Vidomská

E. Adamovská, Z. Klusák

Rok 1836 začíná z hlediska Máchovy tvorby ve znamení Máje. Zdrojem informací je pro něj mimo jiné vlastní korespondence jako určité pokračování jeho zápisníků a deníku, zejména listy Hindlovi a dalším přátelům, rodičům či Lori. Naštěstí se jich zachovalo poměrně dost. Nápadné je však ticho, které následovalo po náčrtu Máje a jiných jeho zárodcích, ale i v době textování Máje. Je totiž velmi pravděpodobné, že při způsobu Máchova tvoření i vedení různých záznamů mohly existovat nějaké další náčrtky, varianty, jednotlivé verše, místa i pasáže. Možná byly, ale nezachovaly se. V každém případě byla práce na textování Máje velmi intenzivní, horečná, možná extatická, spontánní, ale i naprosto soustředěná, bdělá.

Rostou však i jeho problémy s českým literárním prostředím, Mácha se zřejmě pro svůj radikální a evropsky orientovaný romantismus dostává do určité kulturní izolace. Má též potíže s cenzurou, i když údajně udržuje dobré vztahy s cenzorem. Máj však cenzurou prošel údajně Istí. Mácha dopsal Máj asi v polovině března 1836; 18. března byl již v tisku a vyšel Máchovým vlastním nákladem 23. dubna. Autor jej vydal jako 1. svazek Spisy K. H. Máchy. Nejlevnějších brožovaných výtisků bylo vydáno asi 600 kusů, další výtisky byly vydány

na obyčejném papíře, ale v kartonové vazbě a konečně asi 100 exemplářů bylo vydáno na velmi pěkném papíru svázaném v kartonáži potažené zeleným teletinkovým papírem. Mácha nesvěřuje náklad Máje k prodeji knihkupcům, ale rozprodává jej sám. Máchovi na Máji velmi záleželo. Byl si vědom, že vytváří v české poezii něco zcela neobvyklého, že je spřízněn s nejnovějším evropským romantickým proudem, který česká kultura nepřijímá, že jde proti oficiální linii obrozenců. Na vydání Máje také sám dohlížel, neponechával jeho tiskovou podobu jen nakladatelské korektuře či redakci, jak bylo běžné u jeho předchozí časopisecké produkce. Usiloval o jeho perfektní podobu. Je to vidět v řadě dokonalých detailů, mimo jiné i interpunkčních, na změnách od rukopisu k definitivnímu vydání.

Přesto oficiální přijetí Máje naprostou většinou tehdejších představitelů českého obrození, elitou českých vzdělanců, bylo chladné až negativní. Reprezentují to recenze tří kritiků a umělců – S. Tomíčka, J. K. Tyla a J. K. Chmelenského. Všichni tři odsuzují Máj a Máchu proto, že nepodává vlasteneckou a národní poezii, naopak vnáší do české poezie cizí tóny, zejména byronismus.

A. Krulíkovská, P. Frydrych

Uznávají sice, že Mácha je nadaný básník, ale litují, že se vydal takovým směrem. Nejde však u nich o zlou vůli či řevnivost, rozhodující je podíl v pojetí a roli české poezie, její modernosti, evropské současnosti a vyspělosti. Nicméně vyjadřují atmosféru dobového prostředí; nepochopení či odmítání Máje současníky je totiž značné.

Pozoruhodné je však přijetí některými slovenskými umělci, kteří se svými vlasteneckými postoji a představami o obrození sice nijak nelišili od českých odpůrců Máje, ale v zásadě Máj ocenili velmi kladně. Podobné přijetí a ještě kladnější bylo v tisku německém a později i v polském. Teprve nová umělecká generace v čele s Nerudou, Hálkem a dalšími spatřuje v Máchovi symbol svého úsilí o národní poezii. Sdílejí ve svých názorech na Máchovu tvorbu jeho obrovskou myšlenkovou a citovou atmosféru a básnickou jedinečnost veršů Máje. Neruda je považoval za základní a trvalý přínos a inspiraci pro vývoj české poezie: „Mácha uložil do Máje všechny své názory přírody, zdožil ho perlami bohaté obrazotvornosti... dvěma třemi slovy podává obraz dojemný, cit nás rozvlňující nadlouho.“

Vydání Máje a jeho odmítnutí českou kritikou, úspěšné dokončení studia práv

[atestace a rigorózní zkoušky na doktorát vykonal v srpnu 1836], otěhotnění Lori a spory s ní i rodiči, to vše Máchu značně vyčerpalo. Přesto ještě v září nastupuje jako takzvaný amanuensis [nižší soudní úředník] do Litoměřic. Do převážně německých Litoměřic vstupuje teatrálně, ve svém proslulém plášti, ubytuje se a je nadšen výhledem ze svého bytu i okolím města. Přípravuje intenzívně svůj sňatek s Lori a přestěhování rodiny. Ale provází ho i nezměrná bída, na cestu od rodičů měl jen tři dvacetníky. Žije na dluh, stravuje se nepořádně, hladoví nebo se přejídá, když ho někdo pozve. Když dostane zprávu, že se mu v noci z 1. na 2. října 1836 narodil syn Ludvíček, rozběhne se do Prahy. Ihned se zase vrací do Litoměřic, aby se věnoval zaměstnání. Za pár týdnů ho zneklidní zdravotní stav dítěte a matky, a proto v noci z 15. na 16. října běží znovu do Prahy.

Po návratu začínají i jeho vlastní zdravotní problémy; má zažívací potíže a pobýváním v nevytopené místnosti pronajatého bytu v Litoměřicích zřejmě i prochládl. Dne 23. října vypukl ve městě rozsáhlý požár, k němuž Mácha doběhl z vrchu Radobýlu, který byl od města vzdálen čtyři kilometry. Cestou si poranil nohu, takže již nemohl dojít ani do Prahy. A zřejmě v něm hlodala

vážná nemoc. Nemocný jde ještě do práce a teprve 4. listopadu k němu přijde lékař, kterého přivolala jeho bytná. Mácha uléhá do studeného bytu a v noci z 5. na 6. listopadu umírá. Příčina smrti není jednoznačná – otrava ze zkaženého jídla, možná i cholera [úřední diagnóza byla cholerina, tj. cholerový průjem, popřípadě salmonelóza]. Mácha na 8. listopad plánoval svatbu, kterou mu zařizoval v Praze bratr Michal, ale místo toho měl téhož dne v Litoměřicích pohřeb, jen s malou účastí místních českých řemeslníků. Čtyřicetidenní podzimní vypětí a zejména nemoc v posledních dnech zdolaly i Máchovu vitalitu.

Nejasnostmi a tajemstvími je opředen nejen jeho život a dílo, ale i jeho fyzická podoba. Asi proto, že ve své době nepatřil ještě k zasloužilým vlastencům, nemáme jeho portrét. Přesněji řečeno, máme mnoho výtvarných podobizen, ale ani o několika počátečních nelze tvrdit, že byly vytvořeny podle živého Máchy. Za nejvýstižnější podobu se pokládá litografie J. Farského, která vznikla podle předlohy J. Ulmana pro almanach Máj na rok 1858. Karel Sabina, herec Kaška a další Máchovi přátelé byli více než dvacet let po jeho smrti přesvědčeni, že Farského portrét vystihuje věrně jeho hlavu a tvář.

Shrneme-li různá dobová svědectví, vyplývá z nich, že Mácha byl vysoký a štíhlý, ale urostlé postavy, měl podlouhlý obličej, tmavší modré oči, velká ústa, podlouhlý, snad trochu křivý nos, tmavě kaštanové vlasy, snědou tvář, vysoké klenuté čelo, u oka malou jizvu. Mácha sám nakreslil asi i svůj autoportrét, ale jako karikaturu a naznačil zřejmě svou podobu i literárně – v postavě mladého muže v Pouti krkonošské a v Márince. To, že neexistuje autentická Máchova fyzická podoba, je samozřejmě škoda, existuje však, a to je důležitější, jeho podoba duševní a jeho dílo.

Jako herec vystupoval Mácha v Praze od roku 1834. Zanechal k tomu v Zápísníku i soupis svých rolí. A z dobových plakátů lze doložit, že vystupoval pod pseudonymy [Milchaj, Milihaj, Chám, Hynek] nejen v Tylově Kajetánském, ale i ve Stavovském divadle. Názory na to, zda byl dobrý herec, se zejména později různí. Dobově je oceňován jeho zvučný přednes, zpěv, gesta i pohyby. Hrál však zřejmě nejen na jevišti. Při zkouškách v Kajetánském divadle se seznámil s Lori, které prý později hrát zakázal. U Tyla však nacházíme vyjádření i pro jiný výklad – Lori neměla herecké schopnosti, navíc neuměla dobře česky.

B. Kuboň Vidomská, Z. Klusák

Mácha se věnoval i amatérskému kreslení a malování. Měl hluboký a poučený zájem o výtvarné umění vůbec a znalosti o něm. Navštěvoval v Praze některé současné malíře a výstavy, studoval – byt sám a nesoustavně – dějiny výtvarného umění a nevynechal jedinou příležitost vyhledávat i na svých cestách různé výtvarné objekty – hrady, pomníky, hřbitovy, chrámy, galerie; často si je také kreslil a zaznamenával si, třeba i následně, jejich popis a obsah.

Podobný byl i jeho vztah k hudbě. Rád zpíval, hrál na kytaru, dokonce prý složil i několik melodií [podle svědectví přátel] a pro Lori školu hry na kytaru, ale také až vášnivě vyhledával zejména operní představení, údajně ho velmi zaujalo i Mozartovo Requiem. Měl rád české národní písně, lidové či dobové, například píseň Kde domov můj si oblíbil ihned.

Proslulá byla Máchova záliba, mající až rysy posedlosti, v různých seznamech [seznam spatřených hradů, hereckých rolí, ale i výčty v dopisech rodičům a Lori, z 9. a 21./24. 10. 1836, co bude třeba k zařízení bytu v Litoměřicích: 1. sekyrka, 2. kleště atd., poslední je bod 24. ty firhaňky], jeho krasopisné až pedantské několikeré přepisování různých vlastních poznámek nebo básní na „kartičky“

a jejich předčítání. Jeden z pamětníků to hodnotí jako Máchovu snahu se předvádět, jako projev jeho ješitnosti. To je možné, ale pravděpodobnější je, že Mácha, motivován nedostatkem možností své výtvary publikovat, je zveřejňoval tímto způsobem; a dále to patřilo k Máchovu tvůrčímu procesu – při tomto přepisování své výtvary opravoval a zdokonaloval. V každém případě se u Máchy projevovala nad míru vyvinutá dobová posedlost činorodostí, výkonem.

Někteří vykladači interpretují jako potřebu záznamu či evidence i proslulé Máchovy intimní, přesněji erotické či sexuální záznamy v Deníku z roku 1835.

Motivace těchto zápisků je však zřejmě složitější a souvisí spíše s rozporným Máchovým vztahem k Lori a ženě vůbec, s rozporem mezi ideálními či idealistickými romantickými představami a nároky a realitou [byl například zamilován do dobového portrétu Goethovy Mignon], ale i s jeho erotismem a smyslností. Lori byla určitě jakýmsi neuralgickým bodem, znamenala symbol celé Máchovy povahy, zlom v jeho vývoji. Většina autorů, včetně strukturalistů, se shoduje v tom, že Lori byla rozhodujícím nebo alespoň velmi podstatným podnětem jeho vrcholné tvorby. Mácha byl nepochybně pánovitý,

M. Liška

J. Ferencová, T. Hába

žárlivý, sebestředný, ale i obětavý, s láskou k lidem a přírodě. To vše bylo vystupňováno jeho mužskou dospělostí, možná až erotic-kou posedlostí a abnormalitou. Zarážející je však v Deníku z roku 1835 kontrast mezi věčným a místy až vulgárním popisem sexuálních styků s Lori a téměř absencí slovního vyjádření zamilovanosti, lásky či aspoň erotického obdivu k ní. Jen výjimečně nalezneme náznak okouzlení jejím půvabem či později soucitu a povinnosti [rozhodnutí oženit se s Lori a vzít ji i dítě do Litoměřic]. Podstatně více v něm bylo panovačnosti a žárlivosti. Neustále podezříval Lori z nevěry, vyčítal jí, že již měla někoho před ním, ale na sebe tak přísný nebyl. Mácha nebyl asi v tomto směru žádný jemný mládenec. Byl tvrdý, racionální, ale i precitlivělý, sentimentální, podezřívavý, žárlivý, pánovitý, výbušný a sebestředný, v životě zkrátka žádný lyrik.

Máchův zásadní obrat k vlastenectví a rozhodnutí být českým básníkem měly rodinné kořeny a vyrůstaly již z jeho dětské a jinošské romantické četby. Mácha je vášnivý, obětavý a aktivní vlastenec, ale nesdílí oficiální linii tehdejších i mladších výslovně a neotevřeněji. B. Brouk to formuloval do výroku, že „Mácha neměl pohlaví obrozenců, zejména v literatuře“. Nevyhovovala mu smířenost a sentimentální, biedermeierov-

ská idyla. Cítil hrdost nad velkou a slavnou [asi idealizovanou] minulostí českého národa i lítost nad její ztrátou a bolest z potlačování a ponižování národa, včetně jeho jazyka, ale také hněv nad jeho tehdejší malostí. Vidí tak jeho zašlou velikost, jeho minulost, ale ví, že návrat není možný [tím se liší od Chateaubrianda a řady jiných romantiků], pochybuje však o jeho budoucnosti. Ve všech směrech u něho převládá skepse, zklamání ze ztracených ideálů, je tu však pořád stopa víry v krásu umění, lásku a snad i v budoucnost českého národa nebo aspoň jeho řeči. Máchovým celkovým povahovým rysem či životním postojem je rozpornost, osudová nevyrovnanost, od mládí v sobě nesl bytostný existenciální rozpor mezi romantickým ideálem, snem národa, člověka, ženy a „odpornou“ skutečností, trýznila ho metafyzická propast, děs, hrůza z prázdnoty, absurdnosti světa a života, z nicoty, z času, časnosti, pomíjivosti i věčnosti, ale tím i z povrchnosti a pokrytectví lidí. A také rozpor mezi rozumem a citem [podle Sabinova svědectví se vyjádřil, že má dobré srdce, ale hlavu zlou]. Kompenzací jsou mu snění a sny, silná dávka nostalgie a melancholie, ale také až horečná aktivita a činorodost.

Z knihy Dušana Prokopa O Máchově Máji zpracoval Petr Kracík

*Klesla hvězda s nebes výše,
mrtvá hvězda siný svit;
padá v neskončené říše,
padá věčně v věčný byt.
Její pláč zní z hrobu všeho,
strašný jekot hrůzný kvíl.
„Kdy dopadne konce svého!“
Nikdy – nikde – žádný cíl.*

*Kdo srdci takému utěchy jaké dá?
Bez konce láska je!
Zklamánať láska má!
Je pozdní večer – první máj
– večerní máj – je lásky čas;
hrdliččin zve ku lásce hlas:
„Hynku! – Viléme!! – Jarmilo!!!“*

T. Hába

Vladimír Morávek režisér

Český divadelní, filmový a televizní režisér, scénárista a dramatik. Narodil se v Bruntále, ale významnou část svého života prožil v Brně, kde rovněž studoval na JAMU.

Od dětství projevoval nadání v mnoha oborech, čemuž bezpochyby prospívala i jeho nesmírná sečtělost odrážející se také v pestré umělecké tvorbě. V souvislosti se svými životními zkušenostmi říká: „Díky tomu jsem pochopil, co bude v mém životě obzvlášť cenné. Co nebudu umět nikdy zradit – ani kdyby mi šlo o život. Od začátku je pro mne důležitá pozice: říkat pravdu. Bezostyšně milovat. Nelhat za žádných okolností.“ [V. Morávek, Ateliér 205]

Svou profesní kariéru zahájil v brněnské Huse na provázku inscenacemi Jak Lukáš V. a Sargvan T. vařili dort či Maryša, odkud odešel do Klicperova divadla v Hradci Králové. Zde působil jako umělecký šéf a proměnil spíše oblastní divadlo v zásadní scénu celorepublikového významu, nazkoušel realizace jako Král Lear či divadelní adaptaci Formanova filmu Hoří, má panenko!, často také pracoval na různých projektech a cyklech jako Čechov Čechům a Mefisto se dívá složená ze čtyř her o posedlosti poznáním světa, touze po moci a pakto-vání se zlem. Z Hradce se vrátil do Brna a do Husy na provázku, tentokrát jako umě-

lecký šéf. Zde se i nadále podílel na vícedílných projektech, jako například Perverze v Čechách kde reflektoval české dějiny a společnost z mnoha různých perspektiv, Smějící se bestie, které nejen kriticky a komicky shodily všechny a všechno, ale rovněž připomněly význam smíchu na divadle. V pozdějších letech spolupracoval například se souborem Laterna Magika, který pod jeho vedením uvedl titul Malý princ a režíroval rovněž několik oper, například Dobře prodaná nevěsta či Švanda dudák. V průběhu let spolupracoval s řadou divadel a osobností napříč celou republikou. Za svou práci obdržel spousty ocenění a jeho realizace Prase aneb Václav Havel's hunt for a pig byla uváděna rovněž na prestižním mezinárodním festivalu v Avignonu. Kromě divadla spolupracoval také s filmem a televizí, natočil desítky dokumentů a několik pohádek a filmů [například Českým lvem oceněná Nuda v Brně]. V jeho tvorbě se často objevují poetické motivy a hlubší filozofické úvahy, neváhá kriticky přistupovat ke společnosti či k jednotlivci a volí k tomu velmi pestrý repertoár dramatických textů i divadelních forem. Jeho inscenace se vyznačují spektakularitou odrážející se v bohatém využití všech inscenačních složek, zvláště pak hudby a světla.

V. Morávek

M. Pavlíček

Michal Pavlíček hudba

Obdivovaný kytarový mág, skladatel svérázných hříček i autor introvertních rockových opusů, stejně jako melodicky silných působivých balad, skladatel symfonické a scénické hudby se zcela původním rukopisem, vyhledávaný producent i mentor mladých hudebníků. [O. Konrád] Stál u zrodu Pražského výběru či Stromboli, je autor hudby proslulého hitu Země vzdálená a spolupracoval s umělci, jako je Bára Basiková, Kamil Střihavka, Daniel Hůlka či Richard Müller. Svůj talent poskytl mnoha filmům a televizním produkcím, například Odcházení, Tancuj Matyldo či seriálu Cesty domů; z těch zahraničních se podílel například na projektech BBC Outlaw či Merlin. Pro Českou televizi také připravoval hudební pořad Na Kloboučku.

Pražský výběr, který spoluzakládal mimo jiné například s Michalem Kocábem, patřil zvláště v 80. letech k nejvýraznějším počínům českého hudebního průmyslu a svou slávu si v jisté míře zachoval dodnes, takže například v roce 2018 předskakovali na Letné The Rolling Stones.

K nejznámějším hitům kapely patří Olda je přítel můj, Pražákům je hej či Hrabě X, které otextoval František Ringo Čech. Pavlíček souběžně působil také v rámci kapely Stromboli, která mimo jiné stála u začátků pěvecké

dráhy Báry Basikové. Kromě českých desek, na nichž se objevily např. písně Carmen, Veliké lalulá a Košilela, vyprodukovala kapela také anglické album Shutdown. Rozsáhlý je ovšem i repertoár Pavlíčkovy scénické hudby, která doplňovala realizace napříč divadelním spektrem, například Akvabely, Višňový sad, Velice modrý pták či Král Lear. Vedle činohry a studiových scén spolupracoval také s Laternou magikou, performativními a scénickými uskupeními či muzikály. Je autor několika symfonických baletů, mezi nimi Kráska a zvíře či Malý princ uvedený Slovenským národním divadlem. Opakovaně vystoupil s různými orchestrálními tělesy.

Jeho tvorba byla mnohokrát nominována i oceněna jak laickou, tak odbornou veřejností, získal například Českého lva či Cenu Anděl. V artificiální tvorbě Michal Pavlíček spojuje rockovou hudbu se symfonickým světem vážné hudby. Jeho kompozice obsahují experimentální díla zkomponovaná pro elektrickou kytaru a syntezátory, fúze klasické hudby s moderní rockovou nebo elektronickou hudbou, ale také skladby pouze pro symfonický orchestr, kde se podílí i na orchestraci a hudebním aranžmá.

J. Bořil, 2019

Šéf obchodního oddělení Daniel Jeleň
Šéf jevištního provozu Roman Sekula
Šéf provozu světél a zvuku Vladimír Rybář
Vedoucí dekorační dílny Kristina Libosková
Vedoucí krejčovny Karin Kohutková
Vedoucí vlásenkárny Šárka Szeligová
Vedoucí rekvizitárny Josef Kurek
Vedoucí garderoby Jana Černá

Světla Robert Kurkiewicz / Dariusz Molicki
Zvuk Dominik Malyjurek / František Fernec
Vlásenky Milena Faltová
Rekvizity Ivana Kolondrová
Garderoba Jana Černá / Monika Minarzová
Jevištní technika Jiří Ponča / Jindřich Tesarczyk / Marin Hronek

Redakce programu Petr Kracík / Magdalena Franková
Jazyková korektura Martina Bojdová
Foto Miroslav Pawelek
Grafický zlom Iva Lupková
Tisk Infiniti Art, s. r. o., Český Těšín

*Nositele autorských práv k dílu zastupuje
DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, z. s.
Krátkého 143/1, 190 03 Praha 9 - Vysočany*

*Inscenace vznikla za finanční podpory Ministerstva kultury
České republiky, Moravskoslezského kraje a města Český Těšín*

Požíování zvukových nebo zvukově obrazových záznamů je zakázáno

KVĚTINKA
&
Darkovka M. R.

D. Kuboň

Karel Mách
narozen 16. listopadu
zemřel 5. listopadu

Daleká
Marnost

P. Frydrych, A. Krulíková, B. Kuboň Vidomská

TĚŠÍNSKÉ DIVADLO ČESKÝ TĚŠÍN, p. o.

Ostravská 67, 737 35 Český Těšín

tel.: +420 558 746 022/23

e-mail: obchodni@tdivadlo.cz

www.tdivadlo.cz

VSTUPENKY, PŘEDPLATNÉ, DÁRKOVÉ KARTY

Informační centrum a pokladna TD

náměstí ČSA 1222/10, Český Těšín

nebo hodinu před představením v TD

Č E Š K Ý T Ě Š Í N

Moravskoslezský
kraj

Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

